

РЕШЕНИЕ

№ 2255

гр. София, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **415** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, вр. ЗДДС.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против Ревизионен акт № Р-22002220007263-091-001/09.07.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. с Решение № 1580/11.10.2021 г.

В съдебното производство дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата, в която са изложени подробни доводи за материална незаконосъобразност на ревизионния акт; не ангажира доказателства, извън наличните в административната преписка; заявява, че не претендира възстановяване на разноските за водене на делото.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, като счита, че и по време на съдебното производство не са опровергани заключенията на издателите на ревизионния акт, и тези на ответника. Желает юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 290 лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното.

Ревизията е втора за процесните данъчни периоди по ЗДДС – от 01.04.2018 г., до 31.08.2018 г., след като решаващият административен орган е отменил предходния РА № 22220218007209-091-001/20.07.2020 г. Възложена е с редовно издадена от компетентен орган по приходите заповед. Съставен е ревизионен доклад (л. 32 от делото), въз основа на който компетентни органи по приходите са издали процесния

РА № Р-22002220007263-091-001/09.07.2021 г. (л. 70), с който е определено задължение за ДДС, в размер на 44 885, 73 лева и лихви – 13 220, 89 лева, начислен във фактури, издадени от името на: [фирма] и [фирма]. Актът е оспорен пред директора на Дирекция „ОДОП“ – С., но с Решение № 1580/11.10.2021 г. (л. 9) решаващият административен орган го потвърдил.

Процесуалните действия на ревизиращите органи са описани подробно в доклада и са възприети изцяло от издателите на ревизионния акт.

Жалбата до Съда е процесуално допустима.

През ревизираните периоди [фирма] е извършвало покупко-продажба на недвижими имоти, като е инвестирало средства в построяването на сграда в [населено място], на [улица], с цел последваща продажба на имоти от същата сграда.

1. От името на [фирма] са издадени: а) десет броя фактури, с предмет „алуминиев профил, дръжки, стъклопакет, дограма, Р. дограма, стъклопакет, тапи, панти, капачки, каса и усилител, хармоника врата, щори, интериорни панели, комарници, гипскартон, стъклодържач, стъклопакет, ролетни врати“ и др., по които е отказано е право на приспадане на данъчен кредит 8 269, 11 лв.; б) фактури с №№: 000...362/30.05.2018 г. и 100...376/20.07.2018 г., за които е установено при „издателя“, че не са издавани от него, като на практика е прието, че те не съществуват, понеже отказът да бъде приспадат данъчен кредит е квалифициран по чл. 71, т. 1 ЗДДС.

По т. 1. „а“ - десетте броя фактури.

Представени са от „доставчика“: обяснителна записка; договор от 01.04.2018 г. за СМР; договор за доставка, от 01.04.2020 г.; приемо-предавателни протоколи; копия на Акт, обр. 19 за доставка и монтаж на ПВЦ и алуминиева дограма, външни ролетни щори, комарници и гипскартон на обект „жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица]; счетоводни документи; копия на фактури, издадени от: [фирма] за продаден стъклопакет; [фирма] – за ПВЦ- дограма; от [фирма] – за стъклодържатели, каси, капачки и др.; от [фирма] – за интериорни панели. Констатирано е, че [фирма] е включило в дневниците си за продажби процесните фактури и е подавало уведомления по чл. 62, ал. 4 КТ за лица, назначени с трудови договори, на длъжности „специалист контрол на документи“, „експерт стопански дейности“ и „фактурист“. Извършени са насрещни проверки на предходните доставчици [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], като не са намерени доказателства за това, как са били транспортирани стоките, които са предавани в складовете на тези дружества, съответно продавачите не са извършили монтажи на стъклопакети, ПВЦ и алуминиева дограма, и пр. Изводът за неосъществени реални доставки е обоснован с: липсата на „достатъчно доказателства“, че дружеството е осъществявало дейност, понеже не е разполагало с „офиси, търговски обекти, машини, оборудване (МПС), транспорти средства и други ресурси, необходими за извършване на фактурираните доставки“; за същите данъчни периоди [фирма] е отразило в дневниците за продажби и е отчетло приходи по сметка 702-„Приходи от продажба на стоки“ и на доставки към други лица, от което следва, че ако е закупило стоки от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], е възможно те да не са доставени на [фирма]; Нито ревизираното лице, нито прекият и предходните доставчици са представили доказателства за транспортирането, товаро-разтоварните работи и др., както и такива за разполагаемост със стоките, към датите на издаване на фактурите (таблица от РД, л. 46 от делото).

2. От името на [фирма] са издадени общо петнадесет от процесните фактури (РД – таблица на л. 37 от делото), с предмет: „СМР, съгласно договор, минерална мазилка EPS, монтаж и хидроизолация, Акт 1, 2 и 3 и частично плащане за минерална замазка“. По тези фактури [фирма] също е претендирано възстановяване на данъчния кредит. С ревизионния акт е признат частично данъчен кредит (1 106, 58 лева) само по една от фактурите - № 53/18.06.2018 г. (цялата, с ДО – 9 000 лева и ДДС – 1 800 лева), издадена от [фирма], като подизпълнител на [фирма] и само за една от позициите – „монтаж на хидроизолация, съгласно Актове 2 и 3, които са предмет на последваща доставка към [фирма]“ (РД, л. 45 от делото). Признаването на част от фактурата е мотивирано със заключението, че [фирма] е реален изпълнител на фактурираните към [фирма] доставки, по позиция 1“. По останалите 14 фактури с издател [фирма], както и за останалата част от фактура № 53/18.06.2018 г., издадена от [фирма], като подизпълнител на [фирма] е отказан данъчен кредит. Отказът да бъде уважена претенцията е обоснован и мотивиран със следните данни, факти и обстоятелства.

Дейността на [фирма] е покупко-продажба на недвижими имоти. От [фирма] и от ревизираното дружество са представени доказателства, описани (коментирани) в РД (л.л. 37-41), вкл. такива за издадени на [фирма] фактури от подизпълнители - [фирма], [фирма], [фирма]. Отчетен е фактът, че на [фирма] е издаден РА № Р-22221718007206-091-001/19.11.2019 г., с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит по всички фактури, издадени от [фирма] и [фирма]. За целите на настоящата ревизия са извършени насрещни проверки и на [фирма], [фирма], [фирма]. От страна на първите две дружества не са представени изисканите документи, като през процесните периоди и двете не са декларирали да са ползвали работници/служители. За [фирма] е установено, че за м. 09.2017 г. са подавани уведомления по чл. 62, ал. 4 КТ за назначени строителни работници, въз основа на което ревизиращите органи са приели, че това дружество, сочено като предходен доставчик на [фирма] е действителният изпълнител на част от СМР, документиран с вече откритата по - горе фактура № 53/18.06.2018 г. Изводът на ревизиращите, че [фирма] не е извършило документираните в полза на [фирма] услуги (СМР) е подкрепен с констатацията, че не са ангажирани „каквито и да е доказателства за транспортирането на материалите до строителния обект на ревизираното лице и влагане им в изпълнението на строителните работи“, както и че не се доказва кадрова обезпеченост за извършване на описаните в протоколите, обр. 19 строително-монтажни дейности. Дискредитирането на правото на данъчен кредит е подкрепено и с направените в първото ревизионно производство констатации за свързаност между дружеството – жалбоподател, [фирма] и неговите „подизпълнители“ [фирма], [фирма], както следва: първите две дружества се представляват от И. Г. А., а документите от тях са подавани по електронен път от едно лице - Д. Ц.; собственик на капитала на [фирма] е [фирма], чиито собственик е Н. Д. Б. - леля на М. П. Б. – Г., която притежава 62% от дяловете на дружеството; документите от [фирма] и [фирма] са подавани по електронен път от едно лице - А. В. К., представляващ [фирма]; Д. П. Б. е бил съдружник, както в [фирма], така и в ревизираното дружество; до 14.09.2010 г. собственик на капитала на [фирма] е Н. Д. Б. и Д. П. Б.; Д. П. Б. и М. П. Б. - Г. са брат и сестра; до 13.08.2015 г. един от собствениците на [фирма] е била М. П. Б. - Г., а към настоящия момент един от съдружниците е Я. Г. О., който е активен съдружник в [фирма].

Съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Не е спорно, понеже не се отрича и с ревизионния акт, че: в счетоводството на жалбоподателя, както и в тези на [фирма], [фирма] спорните фактури са били съответно надлежно осчетоводени. Не се установява от ревизионния доклад и констатация, че за документираните, като извършени от двете дружества дейности (СМР) не са налични резултати, т.е., че сградата на [улица] не е била завършена. Спорът по делото изцяло е за това, дали: 1. [фирма] е действителният изпълнител по договора от 01.04.2018 г. за СМР, договора за доставка, от 01.04.2020 г., съответно за доставка и монтаж на ПВЦ и алуминиева дограма, външни ролетни щори, комарници и гипскартон и др.; 2. [фирма], със свои ресурси и/или ползвайки като подизпълнители [фирма], [фирма], [фирма] е изпълнител на услугите „инсталация на генератор за аварийно захранване“, „доставка на минерална мазилка“, доставка и монтаж на помпена ВиК“, изработка вентилация“, „направа на пожарна инсталация за 12 етажа и 16 гаража“, и пр.

От страна на оспорващото дружество не бе проведено насрещно доказване за опровергаване на изложените в ревизионния доклад констатации и заключения.

Ревизиращите органи са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изследване на всички, относими за случая факти и обстоятелства, като ясно и недвусмислено са дефинирали извода си за неосъществено данъчно събитие (липса на доставка), обоснован с конкретни факти. От съдържанието на ревизионния доклад се установява, че са изпълнени изцяло дадените от решаващия административен орган указания (Решение № 1734/16.11.2020 г., папка № 1 – приложение към делото), касаещи процесната, втора ревизия, вкл.: възпроизведени са конкретните указания; извършени са нови насрещни проверки и са анализирани допълнително събраните писмени доказателства. Ответникът, в производството по Глава осемнадесета ДОПК, споделяйки изводите на издателите на ревизионния акт, че не е доказано наличието на реални доставки по процесните данъчни фактури е потвърдил акта.

Облагането с ДДС – само на добавената стойност, посредством еднократното му включване в крайната цена по конкретна доставка предполага последващото му приспадане от „получателя“, за което следва да бъдат изпълнени конкретните, положителни материалноправни изисквания, регламентирани с нормите на Глава седма ЗДДС. На установяване и доказване неизменно подлежи фактът, дали реално е била извършена доставка на стока или на услуга. Процесът на изследване реалността на всяка отделна доставка е свързан, както с вида ѝ, така и с наличието на доказателства и обективни признаци, анализът на които да покаже, че е било практически възможно издателят на данъчната фактура да се справи със съответната задача. В тежест на посочения във фактура „получател“, който има претенция да получи начисления ДДС, е да установи реалното извършване на фактурираната доставка, в условията на пълно насрещно доказване. В тази връзка Съдът счита, че описаните и коментирани по-горе писмени доказателства, необорени от жалбоподателя, подкрепят тезата на ответника за потвърждаване на РА № Р-22002220007263-091-001/09.07.2021 г. Споделено от Съда е и мнението на ответника (ревизиращите органи по приходите), че фактурите не отразяват действително осъществени търговски отношения.

Според т. 1 от диспозитива на решението по дело № С-18/13 („М. пен“), Директивата за ДДС „не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху

добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато, въпреки че услугата е била доставена, се установява, че тя не е била действително извършена от този доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не са били оправдани в счетоводната им документация или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия — посочените обстоятелства да сочат за наличието на измама и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама...“. Обобщените по – горе в настоящото решение констатации за свързаност между дружеството – жалбоподател от една страна и [фирма], и неговите „подизпълнители“ [фирма], [фирма] от друга, според настоящия състав на Съда, за целите на облагането по ЗДДС следва да бъдат кредитирани като косвено доказателство, в подкрепа на извод за неизвършени доставки от издателите на процесните фактури, по които е претендирано възстановяване на ДДС. Макар органите по приходите да не са се ангажирали изрично да твърдят, че се касае именно за „префактуриране“ на доставки с измамна цел, доказателствата сочат, че услугите не са били извършени конкретно от [фирма] и [фирма], респ. – от обозначените като техни подизпълнители дружества.

В заключение - Ревизионен акт № Р-22002220007263-091-001/09.07.2021 г., потвърден от ответника с Решение № 1580/11.10.2021 г. е издаден от материално компетентни органи по приходите, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС. Съобразен е с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован. Постановен е в съответствие с изискванията за форма. Жалбата подлежи на отхвърляне, поради което е основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, при материален интерес от общо 58 642, 80 лева (главница и лихви), определя юрисконсултското възнаграждение, в размер на 2 289 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от управителя на [фирма], против Ревизионен акт № Р-22002220007263-091-001/09.07.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. с Решение № 1580/11.10.2021 г., относно отказано право на приспадане на ДДС, в размер на 44 885, 73 лева и начислени върху тази сума лихви, в размер на 13 757, 07 лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 289 лв. (две хиляди, двеста и осемдесет и девет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: